



Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

12

Ba tháng trời trôi qua. Ba tháng trong trại Tế Bần dài hơn ba năm đã trôi qua. Thời gian đó đủ để những vết thương trên thể xác James Dean Hùng lành lặn. Và cũng để trái cấm hờn trong tim nó chín muồi. Phòng "đặc biệt" bốt vẻ đặc biệt, James Dean Hùng khuyên nhủ bọn du đảng hãy tỏ cho giám thị Tám Đen biết chúng nó đã ngán Tám Đen. Theo đúng chiến lược của James Dean Hùng, Hưng sư tử, Tám Thọ lần lượt lên văn phòng Tám Đen gây cảm tình. Chúng nó chịu khuất phục đòn giám thị, Tường du đảng thật sự kiêu ngạo mặt mình, giám thị Tám Đen xóa bỏ luật lệ của phòng đặc biệt. Tám Đen thả vài tên lầy tiếng. Hắn bỏ ngõ cửa phòng không khóa kín như trước nữa. Bọn du đảng phòng "đặc biệt" được hưởng qui chế giống các phòng khác trong trại. Chúng nó ngoan ngoãn đến nỗi sợ sệt. Tám Đen đã thử lòng chúng, tạo cơ hội cho chúng nó trốn. Nhưng không một thằng nào dám trốn. Cả James Dean Hùng cũng không trốn. Tám Đen yên trí rằng hắn đã nắm được thuật trị du đảng. Song hắn lầm. Vào đêm cuối tháng, James Dean Hùng, Tám Thọ và Hưng sư tử đợi đàn em ngủ hết, kéo nhau tới góc phòng ngồi dựa lưng vào tường hút thuốc lá. Nửa tiếng đồng hồ liền, ba tên du đảng đốt gần hết bao "Capstan" mà vẫn im lặng chưa đứa nào nói một tiếng nào. Không khí ngạt khói thuốc. Cảnh tượng có vẻ bí mật cơ hồ một phiên họp kín. Hưng sư tử dập điếu thuốc, mở đầu:

- Anh tính sao đây?

James Dean Hùng đáp:

- Còn đòn gì ê chề hơn đòn dập mặt xuống phân không?

Tám Thọ nói:

- Còn

- Đòn gì?

- Thay phiên nhau đi tiểu lên mặt mũi nó cho tới lúc nó chết sặc sụa.

- Còn đòn gì hay hơn nữa?

- Cắt gân nó!

Hưng sư tử cướp lời:

- Chơi lại cái đòn của nó.

- James Dean Hùng gật đầu:

- Được lắm.

Tám Thọ hỏi:

- Dễ gì dụ khỉ đi một mình?

James Dean Hùng búng mẩu thuốc ra xa:

- Không khó đâu.

- Anh đã nghĩ kế chưa?

James Dean Hùng đắn đo:

- Chỉ lo mỗi một việc .

- Việc gì?

- Bọn chúng nó phản bội.

Hưng sư tử cười phăng áo ra:

- Đứa nào phản bội em moi tim nó .

James Dean Hùng cười khẩy:

- Anh sợ bọn giám thị moi tim chú trước .

Tám Thọ xắn tay áo:

- Anh tin đi, đàn em sống với chúng nó lâu hơn anh, đàn em hiểu chúng nó.

James Dean Hùng thở dài. Hưng sư tử quả quyết:

- Quý quyết thì nó cũng phải chết.

James Dean Hùng đốt điếu thuốc lá khác:

- Nó chết đã đành, nhưng mình chết theo nó thì ổng quá. Giá nó đừng hứng tha một số thằng ra thì mình đỡ lo sự phản bội.

Tám Thọ nghiêng răng ken két:

- Anh nói cũng có lý.

Hưng sư tử hần học:

- Thế bỏ rơi vụ thanh toán này à?

James Dean Hùng cầm vỏ bao thuốc là bóp nát:

- Bỏ rơi thế nào được. Mỗi khi ăn cơm, nhớ tới "đòn thù" của Tám Đen, tao muốn mưa cả mặt xanh, mặt vàng. Thôi được, mai cứ dụ Tám Đen vô phòng này. Giết nó đã rồi tình chuyện phản bội sau. Vụ này để một mình tao. Có gì một mình tao lãnh đủ. Chúng mày lo chuyện phản bội.

Hưng sư tử hỏi:

- Anh đã nhận được mặt thằng nào tính phản bội chưa?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Bây giờ thì chưa có thằng nào định phản bội cả. Tao sợ giết Tám Đen xong sẽ có đứa phản bội.

Tám Thọ nói:

- Đáng ngại thằng Năm Lửa không?

- Tao đã nói bây giờ chưa thằng nào có ý nghĩ phản bội cả.

- Thế bao giờ nó mới phản bội?

- Bao giờ thằng Tám Đen gục ngã, bọn giám thị vừa dọa vừa dỗ sẽ có thằng phản bội.

Hưng sư tử bẻ bắp tay rằng rắc:

- Thằng nào phản bội moi tìm nó ra.

James Dean Hùng vỗ vai Hưng sư tử:

- Đó là nhiệm vụ của chúng mày. Muốn trị quân phản bội, chúng mày đừng dính vào việc trả thù Tám Đen.

Tám Thọ hỏi:

- Một mình anh chơi Tám Đen?

James Dean Hùng đáp gọn:

- Ừ!

- Không cần đến bọn này sao?

- Không, dụ được Tám Đen vào phòng thì tao chấp ba Tám Đen.

- Làm thế nào dụ khi được?

- Tao đã nói với mày rồi, tao đã có kế. Tao không muốn chúng mày giúp sức vì nhớ tao chơi nó không xong nó thù tao thì còn chúng mày lo trả thù.

Hưng sư tử gạt gù:

- Anh nghĩ đúng. Bằng bất cứ giá nào, chúng ta phải hạ thằng Tám Đen.

James Dean Hùng vươn vai:

- Chúng mày cứ tin tao đi, giết Tám Đen dễ như giết cóc. Nhưng giết nó xong tao sẽ lãnh đủ.

- Tại sao?

- Tao nói mãi mà chúng mày không hiểu. Sẽ có thằng trong phòng này tố cáo tao.

- Nó thù anh hay sao mà tố cáo anh?

- Nó không thù tao nhưng bọn giám thị sẽ dọa giết nó hay dụ nó làm công chức lương tháng vài ngàn.

Hưng sư tử và Tám Thọ không hỏi thêm gì nữa. Hai đứa ngồi thần ra suy nghĩ lời nói của James Dean Hùng.

Một lát sau James Dean Hùng nói:

- Bữa nào tiện dịp hạ Tám Đen, chúng mày giả đồ không biết chuyện gì nghe chưa?

- Ai sẽ giúp tay anh?

- Tao nhờ thằng Năm lửa hay những thằng khác.

- Chúng nó làm hỏng việc không?

- Chắc không hỏng đâu. Chúng mày kín tiếng chuyện này kéo nguy cả lũ.

Hưng sư tử chỉ tay vào miệng:

- Mệ kiếp, kìm bẻ răng thì răng này gãy thôi chứ đừng hòng biết chuyện mật.

Tám Thọ tiếp lời Hưng sư tử:

- Tao giống mày đó Hưng sư tử ạ!

Hưng sư tử nghĩ tới chuyện "cách mạng" mà James Dean Hùng nói với nó nhiều lần. Nó thắc mắc:

- Không hiểu bao giờ mình mới làm cách mạng?

James Dean Hùng cười:

- Mày đang tập làm cách mạng đấy!

Hưng sư tử ngạc nhiên:

- Đâu?

- Giết một tên giám thị gian ác là làm cách mạng cũng giống như người ta nổi lên giết một lão Tổng Thống gian ác mà. Giết như vậy, người ta gọi là làm cách mạng.

James Dean Hùng cố giảng giải thật giản dị cho Hưng sư tử biết rõ hành động cách mạng. Tên du đảng này khoái chí:

- Thế thì phải giết sạch bọn giám thị mới được .

James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Mở đầu bằng vụ hạ Tám Đen. Thôi chúng mày đi ngủ đi!

Hưng sư tử hỏi:

- Còn anh?

- Tao chưa muốn ngủ. Tao có một chút việc cần thức Hai tên du đảng nghe lời James Dean Hùng đi ngủ. Còn nó, nó ngồi ôn lại những kỷ niệm thơ ấu.

o o o

Buổi trưa ở trại Tế Bàn im phăng phắc. Theo đúng kỷ luật, tên du đảng phòng nào về hết phòng ấy, không được gây náo động. Đứa nào bất tuân, giám thị sẽ lôi ra giữa sân nắng chang chang, bắt cởi áo, chỉ được mặt trần sì một chiếc quần sà lòn và tập thể dục liên tiếp hai tiếng đồng hồ. Giám thị ngồi trong bóng mát, thổi tu hít điều khiển các động tác của du đảng. Bị hình phạt này dù tên du đảng nào có là mình đồng da sắt cũng phải sốt hai ba ngày.

Những tên du đảng thứ các ké, thoát mới bước chân vô Tế Bàn, đều được ném phủ đầu ngón đòn êm ái nhưng ác liệt do bọn giám thị "sáng tác" ra. Và chúng nó đã tồn. Nói đến Tế Bàn, nhiều đứa bỏ nghề du đảng đã lâu mà vẫn nổi da gà khắp mình mẩy. Trong trại Tế Bàn, giám thị phân loại du đảng để trừng trị. Du đảng thứ "chì" như Tám Thọ, Hưng sư tử, Năm Lửa, James Dean Hùng đã có những ngọn đòn khốc liệt hơn dành cho chúng nó. Không một thằng nào ở phòng "đặc biệt" là không được giám thị gọi lên văn phòng còng tay lại, đánh một trận phủ đầu học máu mồm, gãy răng, trầy bả vai. Khi một du đảng gộc mới nhập phòng "đặc biệt" kỷ luật của phòng khắt khe hơn, cửa đóng kín mít. Giám thị kiểm soát, lật cánh cửa sếp lên, nhòm vô. Sau, một thời gian, tên du đảng mới thuận phục, ngoan ngoãn, kỷ luật nói rộng. Cửa mở, trừ ban đêm thì phải khóa.

Trưa nay cơm nước xong đáng lẽ du đảng đánh giấc ngủ ngắn như thường lệ. Bất đồ, có hai tên ngựa ngày chân tay đấm đá nhau. Tám Đen nổi giận. Hấn lôi hai tên khôn nạn ra giữa sân, bắt tập thể dục. Tám Đen vừa hút thuốc vừa thổi còi. Hấn say sưa ngắm "tác phẩm" của hấn được hai tên du đảng lột tả một cách rất trung trực thì Hoa rỗ, mặt tái mét chạy từ phòng "đặc biệt" ra. Nó run run như cừu bị gọt lông trong ngày lạnh nhất. Tám Đen vung tay phát nó một cái nên thân vào lưng:

- Mày mò ra đây làm gì?

Hoa rỗ lấp bắp:

- Thưa ông giám thị....

Tám Đen đứng lên. Hấn tạt trái bàn tay vào mặt Hoa rỗ:

- Gì?

Hoa rỗ không tránh đòn. Tám Đen hỏi dồn:

- Có chuyện gì?

- Thưa ông khùng khiếp lảm.

- Thưa ông thằng James Dean Hùng ...

- Nó trốn hả?

- Không.

- Thế sao?

- Tự nhiên nó trúng gió, chết quay lơ...

Tám Đen bỏ mặc hai tên du đảng giữa sân nắng. Hấn theo Hoa rỗ tới phòng "đặc biệt". Hơn một tháng nay, hết phòng "đặc biệt" đã ngán ngẩm và kính phục hấn, thỉnh thoảng Tám Đen vẫn bước vô phòng "giáo dục" bọn du đảng "gộc". Thoạt đầu, hấn mang theo hai người phụ tá có súng. Về sau để chứng tỏ cho du đảng hiểu rằng hấn cũng là một anh hùng. Tám Đen tới một mình, hấn không gặp một trở ngại nào. Bữa nay, Tám Đen đã quá quen thuộc. Hấn xăm xăm đẩy cửa bước vào. Bọn du đảng gộc trừ Hưng sư tử và Tám Thọ, đứa nào cũng tưởng James Dean Hùng chết bất thành linh. Chúng nó ngơ ngác nhìn xác James Dean Hùng được Tám Thọ phủ kín cái mền lên, vẻ buồn thảm hiện rõ trên khuôn mặt chai đá. Lầm lì của những thằng khôn nạn. Tám Đen nhổ bãi nước miếng văng tục:

- Mẹ kiếp, chết ở đâu không chết lại chết ở đây. Bắt tội các ông phải trình báo.

Tám Đen cúi xuống. Hấn làm bầm:

- Lại có bác sỹ khám nghiệm, tòa án, tòa liếc lòi thôi lắm đấy. Cho một phát súng ném mẹ mày ra bờ rào kẽm gai là yên chuyện.

James Dean Hùng nghe rõ từng tiếng nói về nhận đạo của giám thị Tám Đen. Nó nghĩ thầm:

- Bố mày chưa chết đâu con ạ!

Tám Đen lật tấm mền lên coi. James Dean Hùng chưa kịp thi hành thủ đoạn thì một chiếc mền khác đã trùm kín lấy đầu giám thị Tám Đen. Và Hưng sư tử như một con sừ tử xỏ chuồng phóng tới, dùng đôi tay sắt của nó khóa chặt lấy cổ Tám Đen. James Dean Hùng vùng dậy. Nó trợn mắt trách Hưng sư tử:

- Ai khiến mày?

Hưng sư tử không trả lời James Dean Hùng. Nó dục anh em:

- Thằng nào ra đóng cửa, cài chốt lại dùm đi!

Bọn du đang ngạc nhiên đến cực độ, Hoa rồ chạy ra ngó trước ngó sau và đóng cửa lại. Hưng sư tử vẫn xiết chặt cổ Tám Đen. Một thằng khác xông tới nắm chặt lấy hai chân giám thị. Tám Đen nằm chình ình trên nền nhà. Nó hát hăm:

- Thằng nào cho tao mượn cái khăn mùi xoa.

Tám Thọ quảng cho nó. James Dean Hùng bước lên cái xác nằm bất động của Tám Đen. Nó dùng hai chân đè lấy hai cánh tay của Tám Đen, cúi xuống nhắc tấm mền phủ kín mặt Tám Đen.

Nhìn rõ kẻ thù, Tám Đen nghiêng răng:

- À, ra mày...

James Dean Hùng nhỏ bãi nước miếng trúng con mắt của Tám Đen:

- Ủ, tao đây.

- Rồi mày sẽ biết tay ông!

James Dean Hùng nhỏ bãi nước miếng thứ hai vào con mắt bên kia của giám thị:

- Chắc gì mày còn sống?

Tám Đen bắt đầu chột dạ, James Dean Hùng nháy mắt ra hiệu cho Hưng sư tử:

- Căng họng nó ra nhét dùm tao cái khăn vào họng nó .

Tám Đen chớp mắt lia lại. Nhưng nước miếng dường như muốn bám chặt lấy mắt hắn. Hưng sư tử giáng một trái vào quay hàm Tám Đen. Hấn vù kíp ối một tiếng, chiếc mùi xoa đã tống đầy miệng hắn .

James Dean Hùng bảo Hưng sư tử:

- Mày ra canh cửa đi.

Nó móc túi lấy quần băng keo mà nó cố ý "thối" ở phòng y tế để dùng vào việc hôm nay. James Dean Hùng dán băng keo ngang dọc, chéo kín mồm Tám Đen. Nó vẫy tay:

- Chúng mày dạt ra, để tao thanh toán món nợ.

Bọn du đang đề nghị:

- Chơi "hội chợ" đi!

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không dính dáng gì đến chúng mày cả. Để tao trả nợ thằng chó chết này.

James Dean Hùng nhảy ra chỗ khác. Bọn du đang phụ tay nó hạ ngã Tám Đen cũng đã đứng về phía khán giả. Tám Đen hết bị đè cánh tay, hấn đưa tay quệt nước bọt làm mờ mắt hắn, Tám Đen lồm cồm bò dậy.

Khi hấn toan bóc băng keo trên miệng hắn, một cú đá ác liệt đã phóng tới cảnh cáo hắn. Tám Đen buông xuôi tay. James Dean Hùng đứng thủ thế:

- Mày đánh tao mày phải còng tay tao lại và hai thằng phụ tá của mày chĩa súng uy hiếp tao. Hôm nay bố mày thách mày cả hai chân hai tay. Nhào vô đi!

Tám Đen ngần ngại. Móng vuốt của hắn đã thu lại. Đứng một mình trong phòng "đặc biệt" hắn chỉ là con cạp trước muôn vòn họng súng của những tay thiện xạ. James Dean Hùng chửi bới:

- Đồ hèn, đồ khốn nạn. Mày không dám đánh tay đôi thì tao cũng giết mày. Kêu cứu nghe coi, giám thị như bản!

James Dean Hùng phóng người tới. Nó húc đầu vào bụng giám thị. Giám thị tránh đòn lùi dần. Tám Thọ ngửa chân đạp hấn một cái chúi về phía trước. James Dean Hùng đá một cú trúng mặt Tám Đen. Nó nói:

- Tao cấm chúng mày đánh Tám Đen. Thằng nào động đến nó tao cắt gân.

James Dean Hùng khuyến khích giám thị:

- Mày hạ được tao thì mày sống, tao chết. Tao hạ được mày tao sẽ dúm đầu mày xuống phân cho tới khi mày chết.

Giám thị bị dồn vào thế không đánh lại James Dean Hùng không được. Hắn đã chịu trả miếng, James Dean Hùng đấm những trái ác liệt. Nó dụ giám thị tới gần, dùng thế vô nhu đao quật giám thị ngã xõng xoài trên mặt đất. Tám Đen đầu điếng nhưng miệng bị bịt kín, kêu không được. James Dean Hùng phóng lại, dùng hết sức trả những cú đòn thù ba tháng về trước. Nó đá tới tấp lên thân thể Tám Đen. Tám Đen quần quai dưới gót chân của James Dean Hùng. Đôi mắt ngầu đỏ, James Dean Hùng cúi xuống nâng Tám Đen lên:

- Ông đánh cho mày tới lúc ngoắc ngoải!

Nó đấm vào bụng Tám Đen. Mỗi trái đấm, Tám Đen đều "hự" một tiếng. Như một con vật say chiến thắng, James Dean Hùng đánh Tám Đen không biết đau tay, không biết thương xót.

Tám Đen thoát đầu còn chống đỡ. Sau đuối dần và đành làm con vật hy sinh cho James Dean Hùng dày vò. Bọn du đảng những tên đã từng đâm chém không góm tay, thấy James Dean Hùng dữ dội quá, đâm ra ngán. Năm lửa nhào ra ngăn:

- Đủ rồi, James Dean Hùng!

James Dean Hùng tặng luôn Năm lửa một quả trứng mũi. Không đề phòng, Năm lửa lãnh đủ. Máu mũi ứa ra, Tám Thọ phải lòi nó ra, sợ James Dean Hùng nhớ tới thù cũ dám đánh chết cả Năm Lửa nữa.

James Dean Hùng không thèm đếm xỉa tới Năm Lửa. Nó đấm những trái chỏ đầy căm phẫn vào mặt Tám Đen. Hể Tám Đen gục ngã, James Dean Hùng lại dựng hắn lên, đấm cho hắn ngã gục xuống. Tới lúc Tám Đen mềm nhũn như tàu dừa héo, James Dean Hùng dựng hắn lên mà hắn cũng không đứng lên nổi thì Hưng sư tử báo động:

- Có đũa sấp qua đây.

James Dean Hùng ngưng tay, nó dục bọn du đảng:

- Chúng mày ngủ đi, thằng nào nằm chỗ thằng ấy. Giã vò ngáy lớn....

Bọn du đảng tuân lệnh rậm rắp. James Dean Hùng kéo Tám Đen đến góc phòng, phủ kín tấm mền lên. Nó nằm lên cái xác như đòn của giám thị. Phòng "đặc biệt" đang sôi động, bỗng im phăng phắc. Tiếng chân người bước tới đã gần. Rồi cánh cửa sếp được mở ra. Một đôi mắt soi mói nhìn vào. Thấy không có gì khác lạ, cánh cửa sếp buông xuống. Và bước chân quay lại phía văn phòng các giám thị.

Bọn du đảng thở phào, Hoa rồ lồm cồm bò dậy nói trước:

- May quá.

James Dean Hùng hỏi

- May gì?

Hoa rồ run rẩy đáp:

- Chúng nó không hỏi hai thằng bị Tám Đen hành hạ giữa sân nắng.

James Dean Hùng gật đầu:

- Ủ, may thật.

Nó lật tấm mền phủ Tám Đen ra. Tên giám thị thất thế nhìn James Dean Hùng bằng đôi mắt van xin. Mồ hôi hắn chảy ướt đầm đìa. James Dean Hùng bóc lớp băng keo dán kín miệng Tám Đen lòi cái khăn nhét đầy mồm hắn ra, James Dean Hùng hát hăm:

- Mày kêu cứu tao nghe thử coi!

Tám Đen thều thào:

- Cho xin miếng nước.

James Dean Hùng nhún vai:

- Không được.

Tám Đen chấp tay lạy James Dean Hùng:

- Mày tha tao, tao sẽ thả mày khỏi Tế Bần.

James Dean Hùng phá ra cười:

- Im cái mồm hôi thối của mày lại, bố mày không dễ bị lừa đâu.

Nó phóng một cú đá vào cạnh sườn Tám Đen. Gã giám thị co người lại, quần quai. James Dean Hùng bảo Tám Thọ:

- Bưng cho nó ca nước.

Tám Thọ bưng ca nước cho Tám Đen. Hắn ngồi nhồm dẫy bưng nước uống. Nhưng hắn chỉ kịp uống hai hớp, James Dean Hùng đã đá tung ca nước. Nước lạnh bắn tung tóe khắp phòng. James Dean Hùng hạch tội:

- Bớ mày còn nhân đạo lắm đấy giám thị ạ! Mày đổ nước sôi vô họng bớ mày, bớ mày chưa quên đâu. James Dean Hùng nói dứt, xốc Tám Đen dậy, đấm một chập nữa. Càng đấm Tám Đen, lửa hờn trong tim nó càng bốc cháy. Tất cả những nỗi hận thù cuộc đời, được James Dean Hùng trút vào người Tám Đen. Nó đấm đá đến khi Tám Đen hộc máu mồm, lê lét trên sàn phòng, mới dục Hưng sư tử:
- Ngó coi có thằng nào không?

Bây giờ đã quá một giờ, Hai tội nhân của Tám Đen trốn về phòng từ lâu. Sân Té Bàn đầy nắng và trại Té Bàn im lặng hơn cả lúc nào. Hưng sư tử đáp:

- Văng hoe.

James Dean Hùng bảo Năm Lửa:

- Mày có thể giúp tao trị tội thằng Tám Đen được rồi đấy!

Năm Lửa hỏi:

- Nó gục rồi, trị tội gì nữa?

James Dean Hùng cười gằn:

- Mày ngu như chó ấy, nó vẫn còn sống đấy. Không bắt nó chết, nó sẽ giết hết phòng này.

Năm lửa mím môi:

- Rồi, tao phải làm gì đây?
- Mày phụ tao, lôi thằng hôi hám này tới cầu tiêu.
- Làm gì thế?
- Chúng nó chưa kể chuyện thằng Tám Đen cho tao ăn phân à?
- Chưa .
- Vậy tao trả thù nó đấy. Tao cũng cho nó xức phân.

Năm lửa tròn đôi mắt:

- Mày chơi lại đòn của nó hả?

Tám Thọ ngửa mắt quá, nó xông tới đấm Năm Lửa một trái vào bụng:

- Phòng này tao đã nhường quyền chỉ huy cho anh James Dean Hùng. Dưới ảnh, còn tao. Mày chỉ được tuân lệnh và cấm hỏi han lôi thôi. Tao cấm mày "mày tao" với ảnh. Còn ở đây ngày nào, mày phải theo luật ở đây.

Năm Lửa cười gằn. Nhưng nụ cười của nó chấm dứt vội vàng khi nó thấy những con mắt đang nhìn nó một cách hằn học. Năm Lửa khiếm tốn hơn:

- Được rồi.

Tám Thọ dọa:

- Vụ này định đoạt tính mạng mày đó.

Năm Lửa chột dạ:

- Mày nói sao?

Tám Thọ nhổ bãi nước miếng lên cái xác mềm nhũn của giám thị Tám Đen. Nó đưa hai ngón tay quẹt ngang hai hàm răng:

- Rồi mày sẽ biết. Tao ở đây hơn một năm rồi, chưa thằng nào dám tính chuyện phản thù đâu. Mày biết hình phạt phản thù của bọn tao chưa?

James Dean Hùng không muốn Tám Thọ hạ tinh thần Năm Lửa nữa. Nó dục:

- Thời giờ gấp rút đấy.

Tám Thọ ra lệnh:

- Năm Lửa, mày nên dính vào vụ này đi để khỏi mang tội phản thù.

Năm Lửa mím môi:

- Thằng năm này chưa phản thù ai đâu!

James Dean Hùng chiếu đôi mắt khinh bỉ vào đôi mắt long lanh giận hờn của Năm Lửa:

- Tao biết quá rồi .

Năm Lửa mắc cỡ, che dấu một tội lỗi:

- Nào, mời ông Tám Đen tới cầu tiêu.

Hưng sư tử gạt đầu làm hiệu. James Dean Hùng và Năm Lửa khiêng Tám Đen ra khỏi phòng. Nhanh như những vụ chạy cảnh sát, hai tên du đảng đã mang con mồi tới cầu tiêu gần phòng "đặc biệt"

James Dean Hùng chợt nhớ tới những phút nhục nhã của ba tháng về trước. Vẫn cái cầu tiêu nhầy nhụa phân và nước tiểu này, Tám Đen đã cho nó thường thức ngón đòn có một không hai trên thế giới. Mỗi thù nuôi dưỡng ba tháng dòng dãi trong trái tim mà cảm hờn đã làm cần cỗi. Trái tim lại ở trong cái thể xác căng vù vì hình phạt của trại giáo huấn Tế Bần. James Dean Hùng chỉ chợt nhớ đã điên lên. Nó vừa thờ vừa bảo Năm Lửa:

- Lật sấp thẳng khốn nạn đi!

Hai tên du đảng chuyền tay. Khoảnh khắc, mặt Tám Đen đã bị dầm xuống khoảng phân bầy nhầy, lúc nhúc những ròi. Nó lấy chân dè mạnh lên gáy Tám Đen, nguyên rủa:

- Cho mày hưởng cái "sáng tác" độc đáo của mày!

Nó ngoắt tay dục Năm Lửa bước ra. James Dean Hùng đóng cửa cầu tiêu lại. Lát sau hai tên du đảng đã có mặt trong phòng "đặc biệt". Chuyện xảy ra êm thấm. Bọn Tám Thọ, Hưng sư tử hả hê vô cùng. Những đũa nhát gan khác thì trông chờ sự trả thù của bọn giám thị.

o o o

Hôm sau, trại Tế Bần mới phát giác cái chết bí mật của Tám Đen. Nhưng chưa biết đũa nào hoặc bọn nào giết Tám Đen thâm như thế. Bọn giám thị âm thầm điều tra. Hai tên du đảng bị đem ra tập thể dục giữa sân nắng buổi trưa hôm trước được thăm vấn đầu tiên. Hai thằng này biết Hoa rồ gọi Tám Đen. Song chúng nó hiểu rằng, đụng vào bọn gộc ở phòng "đặc biệt" không chết ở trong Tế Bần thì cũng chết ở ngoài đời, nên ngậm miệng, giả vờ chẳng biết gì cả. Cuối cùng bọn giám thị "hỏi thăm" phòng "đặc biệt". Từng thằng một được "mời" lên văn phòng hỏi han. Đũa đi tiên phong là Hưng sư tử. Sau nửa tiếng đồng hồ, Hưng sư tử vác cái mặt sưng vù trở về phòng. Nó lảo đảo đẩy cửa bước vào, chỉ kịp nói một câu ngắn:

- Chúng nó đánh đau quá...

Rồi ngã quy trên sàn phòng. Máu miệng ứa ra hai bên mép. Bọn du đảng chưa kịp sẵn sóc cho Hưng sư tử, Hoa rồ đã "mời" lên văn phòng sau Hưng sư tử. Nửa tiếng đồng hồ sau, Hoa rồ lại trở về. Nó không ngã quy. Nhưng khạc ra bàn tay hai chiếc răng vừa gãy. Hoa rồ ném hai chiếc răng về phía Năm Lửa:

- Thằng chó đẻ này chỉ điểm đây.... Ông giết mày....

Năm Lửa vừa hé miệng bảo chữa, cửa phòng đã mở rộng. Lần này, Tám Thọ được "mời" lên văn phòng. Khi cánh cửa khép lại, trận đánh hội đồng khởi sự, Năm Lửa bị đâm đá tới bời. Bọn du đảng toan bóp cổ Năm Lửa cho tới lúc chết. Nhưng James Dean Hùng đã cứu Năm Lửa. Nó quát:

- Buông nó ra!

Hoa rồ dậm chân đành đạch:

- Thằng chó đẻ phản thù mà anh?

James Dean Hùng mặt lạnh như tiền:

- Tao bảo chúng mày buông nó ra!

Bọn du đảng đang xấu xí Năm Lửa, ngừng đâm đá, dạt hẳn về một phía. Năm Lửa đứng dậy phủi quần áo. Nó nhăn nhó:

- Thằng Năm này chưa phản thù ai đâu!

James Dean Hùng khó chịu cái giọng Năm Lửa quá. Nó nhặt cái ca ném bốp vào tường.

- Cầm họng mày lại...

Năm Lửa toan phân trần. Nhưng cánh cửa đã hé mở, và Tám Thọ lê lét từ ngoài vô. Nó hỏn hển, lưới lè ra, rớt rãi chầy đằm đìa cảm y hết một con chó bị nhốt lâu trong cũi mùa hạ. Tám Thọ lấp bắp:

- Nước nước

Rồi nằm chết dí một chỗ, mặt gục xuống nền đất. Đến lượt Năm Lửa "được mời" lên văn phòng. Năm phút sau nó trở về ngay. Bọn du đảng thấy Năm Lửa không bị tra tấn, đổ riệt cho nó là thằng phản thù. Chúng nó chưa biết xử trí thế nào với Năm Lửa thì James Dean Hùng "được mời". Năm Lửa cầu cứu:

- Chúng nó sẽ đập chết tao James Dean Hùng ơi!

James Dean Hùng ra lệnh:

- Để tao trị thằng Năm Lửa. Cầm chúng mày mó vào người nó.

Bọn du đảng thay phiên nhau khạc nhổ trên thân thể Năm Lửa. Chúng bỏ rơi kẻ bị nghi ngờ phản thù sẵn sóc Hưng sư tử, Tám Thọ. Một giờ, hai giờ, ba giờ trôi qua. James Dean Hùng không trở lại, Hoa rồ đe:

- Tới năm giờ mà anh James Dean Hùng chưa về, chúng tao sẽ cắt gân mày Năm Lửa ạ!

- Năm Lửa bưng mặt, lắc đầu:

- Tao có làm gì đâu?

Hoa rồ vện:

- Tại sao bọn khốn kiếp không đánh mày?
- Tao không biết .

Hoa rỗ đã đi kiếm lưỡi dao cạo mà nó giấu dưới gấu quần từ dạo mới vô Tế Bàn. Lưỡi dao đã bị rỉ nhưng vẫn còn bén. Nó chạy tới trước mặt Năm Lửa:

- Ông sẽ cắt gân mày!

Năm Lửa không dám nói năng nữa. Nó hiểu, lúc này mà phân trần chỉ tỏ làm cho bọn Hoa rỗ phát ghét. Nó úp mặt vào đôi tay, gục xuống đầu gối.

Đúng năm giờ chiều, khi tiếng keng trại khua lạnh lạnh James Dean Hùng trở về. Hoa rỗ hất hàm.

- Chúng nó có xin anh chiếc răng nào không?

- Không.

- Chúng nó đánh anh đau không?

- Không.

- Thế chúng nó làm gì anh lâu thế?

- Tao gặp một ông nhà báo.

Hoa rỗ và bọn du đảng ngạc nhiên hết chỗ nói. Nó hỏi:

- Nhà báo "phỏng vấn " anh hả?

- Ừ

- Anh dám nói cho nhà báo hay chuyện anh bị Tám Đen dằm mặt xuống phân không?

- Không.

- Tại sao không?

- Giám thị dặn tao không được nói gì. Nếu tao nói, chúng nó sẽ lôi từng thằng ở phòng này lên đập cho què.

- Nhà báo hỏi chuyện gì anh?

- Chuyện riêng.

- Liệu giám thị có "hỏi thăm" anh nữa không?

- Bỏ bảo.

- Ông nhà báo bảo lãnh anh à?

- Không .

- Không thì giám thị sợ gì?

- Ông ta đã viết mấy bài báo về tao. Ông ấy bảo ông ấy biết chuyện tao bị Tám Đen cho ăn đòn thù. Ông ấy hứa sẽ can thiệp với ông Tổng Giám Đốc Cảnh Sát. Tao vô tội, tao chẳng có tội gì cả....

- Thế ai có tội?

- Đàn anh tao.

- Trần Đại?

- Ừ, anh ấy hạ thằng Cai thầu Phúc rồi.

- Còn tụi này, anh tính sao?

- Ông ấy hứa gì không?

- Không.

- Hoa rỗ thở dài, tuyệt vọng. Nó nghiêng răng ken két .:

- Hơn một năm sống trong cái địa ngục khốn nạn này rồi. Biết ngày nào mới thoát đây.

James Dean Hùng an ủi nó:

- Tao cũng đã chắc gì được ra.

- Nhưng anh có hy vọng hơn tụi này.

James Dean Hùng vỗ vai Hoa rỗ:

- Hy vọng của tao là hy vọng chúng mày. Tao thoát khỏi đây, tao sẽ bảm riết ông nhà báo thì rồi chúng mày cũng sẽ lần lượt giã từ cái địa ngục khốn nạn này.

Nhớ tới Tám Thọ và Hưng sư tử, James Dean Hùng hỏi Hoa rỗ:

- Chúng mày chăm sóc hai thằng chưa?

- Rồi .

- Đau lắm không?

- Đau lắm.

James Dean Hùng mím môi:

- Tao muốn giết thêm vài thằng giám thị nữa .

Hoa rỗ nói:

- Giết thằng ác này lại có thằng ác khác. Chỉ khi nào trên đời không có trại Tế Bàn mới hết giám thị tàn nhẫn.

- Tao đã nghĩ điều ấy.

Ngừng một lát, James Dean Hùng hỏi:

- Này Hoa...
 - Gì anh?
 - Mà mày thoát đây mày sẽ làm gì?
 - Việc trước tiên đàn em phải điều tra nhà tên giám thị xơi của em hai cái răng .
 - Mày tính giết vợ con nó?
 - Không.
 - Thế mày sẽ giết nó?
 - Đàn em không đủ thứ anh nên không trả thù này ngay trên đất của chúng nó. Đành đón đường xin nó lại đủ hai chiếc răng thôi .
 - Được đấy.
 - Anh định sổ phạt thằng Năm Lửa ra sao?
 - Mày nghi nó phản thù à?
 - Vâng?
 - Đừng nghi oan. Tao ghét nó nhất hạng song ở đây tao chưa muốn nện nó. Để ra ngoài tao sẽ cho nó một bài học.
 - Tạo sao giám thị không đánh nó?
 - Tạo sao giám thị không đánh tao?
 - Vì có nhà báo.
 - Nó cũng vậy. Tao khuyên mày đừng hăm hè với Năm Lửa, mày không phải là địch thủ của nó đâu.
 - Đàn em biết nó là vua phóng dao Khánh Hội.
 - Tao không dọa mày nhưng một chọi một nó sẽ nuốt mày như rắn nuốt ngóe!
 - Nếu nó phản thù thật thì ngóe, đàn em cũng chơi..
 - Hãy đợi xem nó có phản thù không đã. Ở trong này hãy nên dồn hết căm hờn vào bọn giám thị.
- Hoa rồi nín thính. James Dean Hùng dục nó:
- Mày về chỗ nằm nghỉ đi. Tao ngại lát nữa giám thị sẽ hỏi thăm sức khỏe mày đó .

Hoa rồi lủi thủi về chỗ. James Dean Hùng bước tới gần Năm Lửa. Nó ngồi xuống cạnh Năm Lửa, thân mật hỏi:

- Mày còn thuốc lá không?
- Hết rồi .
- Uống quá, tao đang thèm, À, Năm Lửa...
- Gì?
- Lúc tao vắng mặt có đứa nào đánh mày không?
- Không, chúng nó chỉ xỉ nhục tao thôi.
- Xỉ nhục thế nào?
- Chúng nó chửi bới và nhổ nước miếng khắp người tao.
- Mày thù không?
- Mày biết nước miếng còn đau hơn đấm đá và cắt gân chứ?
- Biết .
- Vậy tao sẽ làm gì?
- Mày định làm gì?
- Tao chưa nghĩ ra .
- Tao cho rằng mày nên quên đi thì hơn.
- Không có mày chắc chúng nó giết tao rồi.
- Tao biết.
- Chúng nó nghĩ bậy bạ.
- Nghi ngờ thì bao giờ chả bậy bạ.
- Mày có nghi tao phản thù không?
- Không.
- Thật chứ?
- Thật. Nhưng tao sẽ hạ mày....
- Chuyện gì?
- Chuyện Khánh Hội.
- Trần Đại đã tha thứ cho tao rồi. Chính tao đi hạ cai thầu Phúc bị nó phản thù hại tao.
- Trần Đại tha mày à?
- Ủ.

- Mà y hỏi hận lảm hả?
- Tao nghèo đói, ham tiền, có chi mà hỏi hận.
- Vậy tao không tha mà y.
- Mà y nhất định hạ tao?
- Ừ.
- Bằng gì?
- Bằng dao, ngón sỏ trườg của mà y.
- Tùy mà y đấy.

James Dean Hùng bồng đỏi thái độ:

- Tao thích kết nạp những thằng như mà y .

Năm Lửa ngạc nhiên:

- Mà y bỏ ý định hạ tao rồi à?
- Ừ.
- Sao vậy?
- Vì mà y can đảm hơn những thằng khác.

Năm Lửa nhếch mép cười:

- Tao can đảm ở cái chỗ nào?
- Ở cái chỗ số mạng mà y nằm trong tay tao mà mà y vẫn không thèm lạy lục tao.
- Mà y cay tao hả?
- Không, tao khoái mà y .

Năm lửa chìa bàn tay ra. James Dean Hùng nắm chặt lấy bàn tay của vua phóng dao Khánh Hội. Hai tên du đãng đã ngồi sát bên nhau. Năm Lửa nói:

- Ra khỏi Tế Bàn tao phải giết thằng cai thầu Phúc.

James Dean Hùng khoác tay lên vai Năm Lửa:

- Khỏi cần giết nó.
- Mà y nói gì?
- Tao bảo khỏi cần giết nó.
- Đâu được.
- Nó chết cha nó rồi còn đâu nữa mà tính giết.
- Ai đã giết nó?
- Trần Đại.
- Trần Đại à?
- Ừ, Trần Đại.

Năm Lửa yên lặng. Nó nhớ đến một đêm, Trần Đại toan thủ tiêu nó để rửa hận cho James Dean Hùng. Rồi Trần Đại nghe Năm Lửa kể lại chuỗi quá khứ đau khổ của nó, hẳn chẳng những đã không nỡ giết Năm Lửa mà còn có ý muốn cứu mạng Năm Lửa nữa.

Năm Lửa tuân lệnh của Trần Đại đi giết cai thầu Phúc. Bị cai thầu phúc trở mặt. Kết cuộc phải vô trại Tế Bàn. Năm lửa đã thề khi thoát khỏi cái đĩ ngục này nó sẽ giết cai thầu Phúc bằng bất cứ giá nào. Nhưng nó không ngờ Trần Đại đã hạ cai thầu Phúc. Nó khẽ gật đầu:

- Anh Trần Đại đã trả thù cho mà y, cho tao, tiếc quá.

James Dean Hùng hất hàm:

- Tiếc gì?
- Đáng lẽ tao phải giết thằng khốn nạn đó mới phải.
- Mà y hận nó thế cơ à?
- Không hận lảm.
- Thế tiếc làm gì?
- Tao muốn giết nó để đền ơn anh Trần Đại.

James Dean Hùng nói lảng sang chuyện khác:

- Lát nữa ông nhà báo rời khỏi Tế Bàn, bọn giám thị sẽ không quên "hỏi thăm" phòng này đâu.
- Ông nhà báo tên gì?
- Thiên Chương.
- Ông làm ở nhà báo nào?
- "Hy Vọng".

James Dean Hùng chợt nhớ có lần Trần Đại tâm sự với nó rằng Trần Đại muốn viết văn. Hắn đã khuyên James Dean Hùng tìm đọc cuốn "Đường Về" của Thiên Chương. Bây giờ Năm Lửa hỏi, nó mới biết nó đã gặp nhà văn tác giả "Đường Về". Bất giác, James Dean Hùng lại thương Trần Đại vô bờ bến. Chắc chắn Trần Đại đã vận động với nhà văn Thiên Chương cứu nó. James Dean Hùng trạnh nghĩ, không hiểu lúc này đây giết cái thâu Phúc rồi, bị cảnh sát truy nã, Trần Đại sẽ lánh mình nơi nào. Và Tường Vi, nàng sẽ sống thế nào? Nàng sẽ nghĩ thế nào khi nàng biết người yêu đầu của mình đã trở thành sát nhân? James Dean Hùng nghiêng răng ken két. Mắt nó tự dưng ngẫu đồ. Giá trước mặt nó có một tên giám thị, nó sẽ giết chết ngay cho trút bớt nỗi buồn. Rồi ra sao thì ra. James Dean Hùng đứng lên:

- Nghỉ lưng một lát, chốc nữa mà chịu đòn...

o o o

Trái với dự đoán của James Dean Hùng và bọn du đảng phòng "đặc biệt", chuyện cái chết của Tám Đen bị bọn giám thị bỏ rơi. Khiến James Dean Hùng không hiểu bọn giám thị định chơi cái đòn gì? Ngày đầu, du đảng phòng "đặc biệt" còn bị căng thẳng đầu óc. Chứ mấy ngày sau chúng quên dần và tưởng chừng nhà báo Thiên Chương "tổng giê rách" vào mồm giám thị Tế Bần và chích thuốc tê vào mạch máu chúng nên chúng buông tha phòng "đặc biệt".

Nhưng hai tuần lễ sau, cũng đúng giữa trưa, cả cái "lực lượng" Tế Bần viếng thăm phòng "đặc biệt". Cái chết của Tám Đen được nhắc lại. Bọn du đảng giật mình. Hoa rở hết nghi ngờ Năm Lửa, nay lại chiếu những tia mắt hần học về phía ông vua phóng dao Khánh Hội. Các giám thị, thoát đầu, thay phiên nhau dụ dỗ những đứa biết hung thủ hạ sát Tám Đen tố cáo với họ. Giám thị hứa hẹn, nếu đứa nào tố cáo hung thủ, đứa ấy sẽ được trả tự do ngay. Ra khỏi trại Tế Bần, kẻ dám tố cáo còn được cấp nhà ở, cấp tiền và chính phủ cho việc làm lương tháng năm nghìn. Những lời hứa thơm, ngon rót vào tai bọn du đảng. Đứa nọ đưa mắt nhìn đứa kia. Chân tay chúng bủn rủn. Trái tim chúng đập thành thịch. Nhiều đứa bị nhốt ngót nghét hai năm, nhắm mắt mơ màng tượng ra khung cảnh náo nhiệt ngoài hàng rào kẽm gai ở trại Tế Bần. Nhiều đứa nhớ tới tiệm nháy đầm, nhớ những con nhân tình nhỏ nhỏ. Nhiều đứa nghĩ ngay đến các xóm nhỏ, nhớ những ả giang hồ ranh con. Và chúng nó bấn loạn tinh thần....

Chờ chất ngọt thấm vào tim chúng, vào tâm hồn chúng, vào mạch máu chúng, giám thị Tư Vồ mới hỏi:

- Chúng mày nghĩ sao?

Năm Lửa tiến lên vài bước. Nó chưa kịp mở mồm thì Hoa rở đã chữa thề:

- Đ.m. mày Năm Lửa!

Giám thị Tư Vồ chạy lại thộp lấy Năm Lửa:

- Mày thích làm giám thị không?

Năm Lửa lắc đầu, giám thị Tư Vồ vỗ vai Năm Lửa:

- Tại sao thằng Hoa rở chửi mày? Mày biết đứa giết giám thị Tám Đen hả?

Năm Lửa lắc đầu. Tư Vồ vuốt ve nó:

- Nói đi mày, tao thương mày nhất, tao sẽ tha mày ngay.

Năm Lửa hất bàn tay Tư Vồ ra:

- Tôi không biết gì cả?

Giám thị Tư Vồ gạt gù ra chiều đắc ý. Hắn cười hề hề, để lộ mấy chiếc răng vàng:

- Tốt, tốt, lên văn phòng nói chuyện chơi....

Và hắn kéo Năm Lửa đi, Hoa rở giận sôi ruột. Nó toan chửi mấy câu cho hả dạ. Nhưng James Dean Hùng hắng giọng, Hoa rở kịp nín. Cánh cửa phòng "đặc biệt" đã khép kín. "Lực lượng" mang Năm Lửa về "căn cứ". Ba phút sau, sóng gió nổi lên ở phòng "đặc biệt". Hoa rở là thằng đầu tiên chửi bới Năm Lửa. James Dean Hùng làm thinh, mặc kệ cho bọn du đảng thay phiên nhau tố khổ Năm Lửa. Một lát sau James Dean Hùng mới nói:

- Nó không phản thùng đâu!

- Sao anh biết?

- Rồi chúng mày sẽ biết.

- Thế nó định bước lên làm gì?

- Nó ngứa chân.

- Nó hại anh thì có.

- Rồi chúng mày sẽ biết.

Bọn du đang thôi chửi bới. Chúng nó lo lắng cho James Dean Hùng. Trong số đó, cũng còn vài đứa nhắm mắt tưởng tượng chuyện xóm nhỏ và những ả gian hồ ranh con. James Dean Hùng nằm dài hút thuốc "Capstan". Nó chỉ thèm mỗi điều "Havatampa". "Rồi chúng mày sẽ biết", câu nói của James Dean Hùng làm Hoa rở suy nghĩ. Nửa tiếng sau, bọn du đang phòng "đặc biệt" biết Năm Lửa được trả về phòng. Có ngậm miệng cho tới lúc vào giữa phòng, nhìn Hoa rở bằng đôi mắt trách móc rồi mới nhỏ bãi nước miếng đổ lòe máu. Trong bãi nước miếng, hai chiếc răng hàm vắng ra. Năm Lửa đưa cách tay áo quệt ngang miệng. James Dean Hùng dụi vội điều thuốc lá, đứng dậy, chạy đến an ủi Năm Lửa. Nó nhếch mép cười khinh bạc:

- Chúng mày đã biết chưa?

Hoa rở xấu hổ. Nó dí ngón chân trên nền đất:

- Tao xin lỗi mày, Năm Lửa ạ!

Năm Lửa gật đầu. Nó nói:

- Nhét giẻ vào miệng đi, giám thị sắp diễn lại trò tuần trước đó. Đ.m. bọn chó đẻ!

Năm Lửa vừa cảnh giác anh em thì bọn Tư Vồ đã xuất hiện. Hắn ném một lô còng tay kêu lèng xèng:

- Còn đứa nào muốn gãy răng nữa?

- Tư Vồ móc gói thuốc "Lucky" ném cho một tên du đang:

- Chắc mày không chê thuốc Mèo .

Tên du đang đỡ lấy gói thuốc. Nó liệng sang chỗ James Dean Hùng:

- Tôi không thích hút thuốc Mèo. Thằng này thích hơn ông giám thị ạ!

James Dean Hùng chộp gói thuốc lá, bóc ra ngay. Nó búng ngón tay rất ngạo nghễ:

- Đúng lúc quá. Tao đang thèm thuốc lá, có thằng nào có hộp quẹt không?

Tư Vồ góm gờm nhìn James Dean Hùng. Hắn đưa tay vào túi móc chiếc bật lửa. Rồi bất thần, Tư Vồ ném mạnh vào mặt James Dean Hùng:

- Hộp quẹt đây!

Tên du đang "gộc" đã đề phòng từng cử chỉ của Tư Vồ. Nó tránh kịp. Chiếc bật lửa trúng tường, nghe bộp một tiếng nhỏ. James Dean Hùng tặc lưỡi:

- Ủng ghê! có thuốc mà không có lửa .

Tư Vồ nghiêng răng ken két:

- Mày chọc tức tao hả thằng chó đẻ?

James Dean Hùng nhún vai:

- Đâu dám, thưa ông Tư Vồ....

- Mày biết đờn tao chưa?

- Chưa, nhưng tôi đã biết đờn của ông Tám Đen.

James Dean Hùng nhấn rõ:

- Ông Tám Đen còng tay tôi, đánh tôi gần chết và dầm mặt tôi xuống phân tiểu. Ông chắc không thích đờn hèn này?

Tư Vồ chửi thề:

- Mẹ chúng mày, cầm bố miệng dơ bẩn của chúng mày lại .

James Dean Hùng búng điều thuốc "Lucky" chưa đốt xuống đất:

- Tám Đen thích đập chớ không thích chửi. Ông lại thích chửi chứ không thích đập!

Bọn du đang phòng "đặc biệt" ngờ ngác đến rụng rời. Từ Hoa rở sắp đi, đứa nào cũng trách thăm James Dean Hùng. Bướng bỉnh với giám thị chỉ có ồm đờn thôi. Chúng nó không hiểu tại sao James Dean Hùng dờ chứng trên chọc Tư Vồ. Mà Tư Vồ chưa dám ra tay. Chúng nó hồi hộp chờ đợi hình phạt của trại Tế Bàn. Nhưng Tư Vồ nín thinh. Tuy đôi mắt hắn long lanh sự tức giận.

- Ông không thích đánh tôi à? Tại tôi mình đồng da sắt hở?

Nó hỏi đàn em:

- Đứa nào cho tao mượn hộp quẹt đi!

Hoa rở tới chỗ Tám Thọ nằm, rờ túi nó, lấy hộp quẹt đưa cho James Dean Hùng. Tên du đang "gộc" quẹt diêm đốt thuốc trước "lực lượng" Tế Bàn. Nhà khói thuốc đầu, James Dean Hùng nói:

- Tôi biết các ông "kiềng" tôi vì tôi quen ông nhà báo Thiên Chương.

Nó quăng gói thuốc và hộp quẹt cho bọn đàn em:

- Hút đi, quà của ông Tư Vồ đó!

Bọn du đang không đứa nào dám hút thuốc. James Dean Hùng háng giọng:

- Các ông có thể nện tôi như tử, có thể dằm mặt tôi xuống phân vài lần nữa nhưng các ông không dám thủ tiêu tôi đâu .

Tư Vô lồng lộn:

- Câm mồm lại.

James Dean Hùng vênh mặt:

- Sao lại câm? Bị ông đập là cùng chứ gì. Tôi đã nói với ông nhà báo là chúng tôi bị đe dọa thủ tiêu rồi. Như thế cho ăn kẹo các ông cũng cóc dám thủ tiêu.

Tư Vô chạy tới vung tay tát bốp vào má James Dean Hùng:

- Tao bảo mày câm mồm lại .

James Dean Hùng chìa luôn má bên kia:

- Tôi làm theo lời Chúa dạy, ông có thể tát một phát nữa đây!

Tư Vô vung tay lần thứ hai đáp lời mời của James Dean Hùng. Chưa đã cơn giận, hấn đập James Dean Hùng một cái té nhào. Tên du đảng "gộc" đứng lên phủi quần áo:

- Tao đã hứa với báo "Hy Vọng" là sẽ viết cho họ thiên hồi ký về trại Tế Bàn. Mày yên chí, tao sẽ nhắc nhở tên tuổi và đòn thù của mày.

James Dean Hùng khạc một bãi đờm xuống nền phòng nó lấy chân di lên:

- Chúng mày không khác gì đờm rãi đâu, đồ khốn kiếp!

Tư Vô hét lớn:

- Câm mồm hôi thối của mày lại .

James Dean Hùng đưa tay sờ vết tát đỏ hằn trên má nó:

- Liệu mày ra lệnh mãi chẳng?

Tư Vô nhào tới, James Dean Hùng không nín nữa. Nó đấm liên tiếp hai trái vào bụng Tư Vô. Bọn giám thị ào lại giữ chặt James Dean Hùng. Họ dùng còng khóa chắc lấy tay nó. Tư Vô đấm trả nợ James Dean Hùng hai trái. James Dean Hùng gục ngã. Tư Vô vỗ luôn một thằng du đảng đấm đá thẳng này không ngừng. Khi thân thể thằng du đảng nhàu nát, Tư Vô quát:

- Thằng nào giết giám thị Tám Đen?

- Tôi không biết .

- Thằng James Dean Hùng hả?

- Tôi không biết .

- Không biết thì ở đây tới ngày rục xương nghe không con!

Tư Vô vỗ thằng khác. Hấn cũng lại đánh phủ đầu một chap rồi hạch:

- Thằng nào giết giám thị Tám Đen?

- Tôi không biết .

- Không biết thì mai đi Nông Sơn.

Tư Vô "hành nghề" một tiếng đồng hồ liền. Hấn say sưa đánh đấm và không biết mệt là gì. Bọn du đảng phòng "đặc biệt" những thằng nào chưa được thưởng thức đòn một tuần trước tại văn phòng, lần lượt bị Tư Vô thăm hỏi hết. Nhưng hứa hẹn đường mật, tra tấn tàn nhẫn, dọa nạt đủ điều vẫn không có kết quả gì cả. Tư Vô và "lực lượng" Tế Bàn hậm hực rời phòng "đặc biệt". Ngay sau đó kỷ luật thép được áp dụng cho bọn du đảng "gộc".

Chờ nửa đêm James Dean Hùng đánh thức cả phòng dậy. Nó bắt tay từng thằng một và cảm ơn rối rít. James Dean Hùng thú tội:

- Tao cứ nghĩ tiền bạc và sự tự do làm lung lạc chúng mày. Nhưng tao nhầm. Chưa bao giờ tao nhầm, Thế mà lần này tao nhầm. Tao xin lỗi chúng mày.

Hoa rổ nói:

- Chuyện anh em mà!

James Dean Hùng trầm giọng:

- Đờm tao, phút cảm động nhất là phút này. Tao muốn khóc quá song hận thù đã làm khô ráo hết nước mắt của tao rồi.

Hưng sư tử cố gắng góp tiếng:

- Miễn là đàn anh sống lo chuyện cách mạng là tội này mừng.

James Dean Hùng ngồi cạnh Tám Thọ:

- Mày bớt đau ngực chưa?

Tám Thọ đáp:

- Ít nhất vài tháng nữa mới bớt.

James Dean Hùng cầm tay Tám Thọ:

- Có lẽ mai mốt hoặc vài tuần nữa tao rời khỏi đây tao trả mày chức vua. Mày nên thương yêu anh em, đừng đánh phủ đầu những thằng lính mới nữa, bỏ cái lệ khốn nạn đấy đi.

Tám Thọ nắm thật chặt tay James Dean Hùng:

- Thằng Tám này sẽ ghi lời anh dặn vào tim phổi...

Tới gần sáng chúng mới ngủ. Giấc ngủ của chúng rất hồn nhiên tuy chúng biết sáng mai Tư Vô sẽ lại tới phòng đánh đập chúng để tìm hung thủ giết Tám Đen.